

Esme Higgs

a Jo Cotterill

Ilustrovala Hannah George

Partička

zo stajne Hviezda

bambóok

Esme Higgs

a Jo Cotterill

Ilustrovala Hannah George

 Partička
zo stajne Hviezda

Esme Higgs, Jo Cotterill

PARTIČKA ZO STAJNE HVIEZDA

Vydala GRADA Slovakia s.r.o. pod značkou Bambook
Moskovská 29, 811 08 Bratislava 1
www.grada.sk
Tel.: +421 2 556 451 89
ako svoju 261. publikáciu.

The Starlight Stables Gang, vydanú vydavateľstvom Penguin Books Limited
v roku 2023, preložila do slovenčiny Petronela Pavlíková.

Jazyková redakcia Anetta Letková
Grafická úprava a sadzba Zuzana Ondrovičová
Zodpovedná redaktorka Erika Hubčíková

Vydanie 1., 2024
Počet strán 304
Tlač TISK CENTRUM s.r.o.

First published as *The Starlight Stables Gang* in 2023 by Puffin, an imprint
of Penguin Random House Children's. Penguin Random House Children's is
part of the Penguin Random House group of companies.

Copyright © Esme Higgs, 2023
Illustrations © Hannah George, 2023

Slovak edition © GRADA Slovakia s.r.o., 2024
Translation © Petronela Pavlíková, 2024

Upozornenie pre čitateľov a používateľov tejto knihy

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto tlačenej či elektronickej knihy
nesmie byť reprodukována a šírená v papierovej, elektronickej
či inej podobe bez predchádzajúceho písomného súhlasu nakladateľa.
Neoprávnené použitie tejto knihy bude trestne stíhané.

Automatizovaná analýza textov alebo dát v zmysle čl. 4 smernice 2019/790/EU
a používanie tejto knihy na tréningovanie AI sú **bez súhlasu nositeľa práv zakázané.**

ISBN 978-80-8090-839-3 (ePub)
ISBN 978-80-8090-838-6 (pdf)
ISBN 978-80-8090-837-9 (print)

*Venujem Brunovi, Tobymu a Willow,
ktorí ma na túto cestu nasmerovali.*

Kapitola 1

Plúca mi napĺňa slaný vzduch s prĺmesou nadšenia. Predo mnou sa doďaleka rozprestiera prázdna rozlahlá piesoĽnatá pláŹ.

Teda, prázdna s vĺnimkou mňa a mŏjho koňa. Pomaly kráĽame k brehu a v hladkom piesku sa Ľrtajú len jeho stopy. V rannom svetle sa na mokrom piesku objavujú meniace sa obrazce, ktoré doň vkresľuje more. Práve vychádza slnko a doruŹova sfarbujeme

oblaky nad obzorom. Zdá sa, že máme pred sebou ďalší krásny deň. Načiahnem sa a pohladím koňa po šiji. Cítim, ako mi do prstov prúdi jeho sila a teplo.

Podme, vyzvem ho. Nemusím to však vysloviť nahlas, pretože inštinktívne vie, čo od neho chcem. Vyrazí vpred, postupne zrýchľuje, až kým nezačne zľahka klusáť. Gumička vo vlasoch sa mi pod helmou uvoľní, vlasy sa mi rozpustia, a keď sa nakloním proti vetru, povievajú za mnou. Opraty mi zľahka ležia v dlaniach, môj kôň presne vie, čo má robiť. Cválame a cválame, do nosa, úst aj očí mi prská voda z príboja, na piesku dunia kopytá a po oblohe sa rozlievajú slnečné lúče. Ešte nikdy som sa necítila taká *plná života*...

Odrazu na mňa ktosi zakričí. „Summer? Summer!“ Odmietam sa k nemu otočiť, nechcem prepásť tento moment, ale potom mnou zatrasie a prihovorí sa mi ockovým hlasom: „No tak, Summer, treba už vstať. O tri minúty musím odísť a chcem si byť istý, že si hore a začneš sa chystať.“

Keď otvorím oči, pláž zmizne a uvedomím si, že ten kôň vôbec neexistuje. Ako vždy aj teraz sa

prebudím s bolesťou v srdci, pretože tento sen sa mi nikdy nesplní.

Nado mnou sa skláňa ocko. Je oblečený do práce, má na sebe obyčajné hnedé nohavice a polokošelu. Hnedé vlasy má zostrihané dosť nakrátko (od susedy Nomi si požičiava strojček) a na krku mu visí šnúrka s menovkou a pracovnou pozíciou: *Paul Taylor, odborný asistent pre starostlivosť o duševné zdravie, Všeobecná nemocnica v Ryton Stoke*. Pod fúzami sa mu zračí úsmev. „Si schúlená ako rozkošná veverička. Ale vážne, Summer, vstávaj, prosím ťa. Inak nestihnem autobus.“

Vzdychnem si a odhodím perinu. Vonku už vyšlo slnko a cez tenučké záclony do izby preniká jasné svetlo. V spálni sa povalujú kopy nielen môjho, ale aj ockovho oblečenia. Hoci máme skriňu aj komodu, nestačí to na všetky naše veci. Keď sme sa sem presťahovali, netušila som, že tu bude tak málo miesta. Keďže máme len jednu spálňu, ocko spáva na gauči v obývačke. Vraj je celkom pohodlný, lenže ocko je veľmi vysoký a trčia mu z neho nohy. Navlečiem sa do školskej uniformy a presuniem sa do obývačky.

Ocko postáva pri dverách. „Som hotová,“ oznámim mu, rozťahnem ruky a predvediem mu to. Usmeje sa, priskočí ku mne a objíme ma. „Si hviezda. Už musím bežať. Najedz sa, umy sa, vyčisti si zuby...“

„A nezabudni za sebou zamknúť,“ povieme zborovo.

„Pa, oci.“ Desať minút po siedmej sa za ním zabuchnú dvere a zostanem sama.

Nemusíte ma však ľutovať. Neznášam, keď ľudia nakláňajú hlavu a vrhajú na mňa *súcitné pohľady*. Tie pohľady, ktoré hovoria: *Chúďatko Summer, má len jedenásť a už sa musí o seba postarať sama*. Som v pohode, zvládnem to. Keď ocko odíde, naraňajkujem sa a pôjdem do školy. Po príchode domov si zahrám na laptope nejaké hry alebo si (s najväčšou pravdepodobnosťou) pustím videá o koňoch, možno sa ich pokúsím nakresliť a okolo pol siedmej sa vráti ocko. Vôbec to nie je také zlé, keď si na to človek zvykne.

Dám si trochu cereálií a potom po sebe umyjem misku aj lyžičku. Máme síce umývačku, ale pokazila sa a pán, ktorý vlastní náš byt, dookola opakuje, že ju zanesie do opravy, ale ocko na to zakaždým

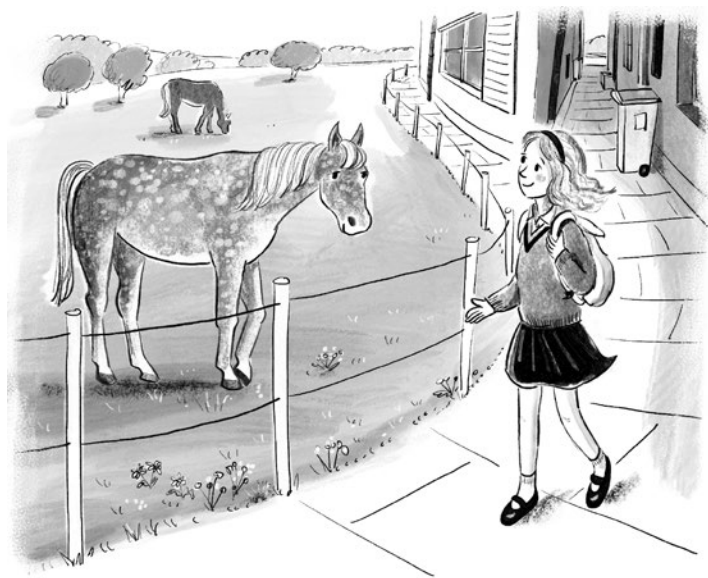
utrúsi: „Na svätého Dindi.“ Bože, tieto čudné dopelácke reči. Kto je Dindi? A čo má spoločné s našou umývačkou?

Vyčistím si zuby, učešem sa a pretriem si tvár uterákom. Všimnem si, že sa nám míňa toaletný papier, pokúsim sa nezabudnúť kúpiť ho cestou zo školy. Ocko dal na chladničku nádobu s mincami na takéto účely.

Do školy sa môžem dostať dvomi trasami. Jedna vedie po klasických chodníkoch a cez cesty. Druhá je dvojnásobne dlhšia a vedie malou uličkou poza domy. Zhruba päťdesiat metrov pokračuje okolo ohradených polí a na jednom z nich sú dva poníky. Jeden z nich je malý gaštanový valach a zvyčajne sa zdržuje na opačnom konci ohrady. Druhý je sivá ko- byla a vždy, naozaj vždy príde k plotu, aby ma pozdravila. Keď sme sa sem presťahovali, bola som veľmi nešťastná, až kým som neobjavila túto trasu, a odvtedy chodievam k sivej ko- byle cestou do školy aj zo školy. Je to moja najlepšia priateľka, čo je skve- lé, ale aj veľmi smutné. Záleží na tom, ako sa na to pozeráte.

Dnes ráno odchádzam z domu omnoho skôr, chcela by som s tým poníkom stráviť čo najviac času. Keď ma vidí, vydá zvláštny zvuk, ktorému sa hovorí „erdžanie“. Je to niečo medzi odfrknutím a pradením. Len čo ku mne pribehne, pritisne si o mňa tvár. Zvykla som si nosievať mu jablká, ale potom sa na plote objavila ceduľa *ĎAKUJEME, ŽE NEKŔMITE PONÍKY*, takže teraz mu radšej trhám trávku. Aj tak by ju nakoniec zjedol, no nie? Pre istotu radšej skontrolujem, či ma niekto nesleduje, aby som nemala problém.

„Ahoj,“ prihovorím sa kobyľke láskavo. Netuším, ako sa volá, ale ja jej hovorím Kamienska, lebo fliačky na jej chrbte mi pripomínajú okruhliaky v potoku. Keď ju pohľadím po zamatovom nose, hlavou sa dotkne môjho čela. „Ako sa máš, Kamienska? Mala si dnes nejakú chutnú púpavu?“ Dlaňou sa dotknem jej mohutnej šije. Kamienska je silná, príjemne hreje a vonia ako niečo, čo neviem opísať – možno ako sušienky a priateľstvo. Porozprávam jej o videu, ktoré som dnes ráno pozerala. Dievča v mojom veku v ňom hovorilo o svojich troch poníkoch a rôznych

pomôckach, ktoré používa. Kamienka prikývne, akoby mi rozumela. Podľa obrázkov na internete by Kamienka mohla byť waleský žrebec. Aspoň si to teda myslím. Krajšieho poníka som v živote nevidela.

Napriek tomu, že som sem dnes prišla skôr, už aj tak budem zrejme meškať. S Kamienkou zakaždým stratím pojem o čase. Keby som mohla, strávila by som s ňou celý deň. Už len to, že si opieram hlavu o tú jej, vo mne vyvoláva... Nevieť to vysvetliť.

Akýsi pokoj. Akoby zo mňa opadli všetky starosti a obavy. Zamávam jej na rozlúčku a zvyšok cesty musím odbehnúť. Lapajúc po dychu dorazím do školy desať sekúnd predtým, než zatvoria brány.

V škole nemám žiadnych kamarátov. Kedysi to tak nebolo, ale keď sme sa presťahovali, všetko sa zmenilo. Ockovi sa nedarilo zohnať si prácu v blízkosti mojej starej školy, a tak som počas školského roka musela zmeniť školu, a vtedy už boli všetci poskupinkovaní.

Nemusíte ma ľutovať, už sme sa o tom bavili.

V školskej taške nosím malú príručku *Kompletný sprievodca koňmi*. Dostala som ju na Vianoce pred pár rokmi, je plná zaujímavostí a tiež obrázkov koní a poníkov. Cez prestávku si ku mne nik neprisadne, a tak si prezerám obrázky v knihe a rozmyšľam, aké by to bolo mať vlastného koňa. Na poníkovi som sa viezla asi trikrát, zakaždým to bolo na dovolenke. Mama ma chcela minulý rok prihlásiť na lekcie jazdenia, ale potom... no, nakoniec sa k tomu nedostala.

Zatvorím knihu, zamierim na toalety a zamknem sa v kabínke. Vtom začujem, ako sem vchádza skupinka dievčat. „Trvalo mi pol hodiny, kým som

zistila, že mám jeden strmeň vyššie ako druhý, a preto sedím nakrivo!“ ozve sa niečí hlas.

Zmeraviem. Strmene. Rozpráva o *jazdení na koni*.

„A to ti nedošlo hneď?“ chce vedieť iný hlas.

„Asi malo,“ odvetí prvý hlas. „Potom som sa cítila mega trápne. Ale sedlo sa mi trochu skĺzlo nabok, takže sa mi zdalo, že mám nohy v rovnakej výške, chápješ? A navyše bolo nové, nebola som naň zvyknutá.“

„A čo na to Angus?“

„Ani si to nevšimol. Je nejaký spomalený.“

Dvere na toaletách sa znovu rozletia a dovnútra vojde ďalšia skupinka. Rozprávajú sa tak nahlas, že tie prvé dve už takmer nepočujem. V panike dokončím, čo treba, omylom mi vypadnú vreckovky, spláchnem, a keď sa snažím čo najrýchlejšie odomknúť kabínku, tresnem si ruku o dvere. Popri mne prejde jedno z dievčat a vojde do kabínky, z ktorej som práve vyšla. „Prečo si niektorí ľudia nedokážu po sebe upratať?“ sykne uštipačne, prepichne ma pohľadom a zabuchne za sebou dvere.

Idem si umyť ruky a očami prechádzam po rade umývadiel. Tie baby, ktoré sa bavili o koňoch, nikde

nevidím. Žeby už odišli? Srdce mi splašene búši. Rozmýšľam, či by som nemala vybehnúť na chodbu a pohľadať ich. No ovládnem sa. Preboha, Summer! Ako si si to predstavovala? Chcela si sa im hodiť okolo krku a mrnčať: „Aj ja milujem kone, mohla by som si zajazdiť na vašich?“

Postávam na mieste s mydlom v rukách, ochromená nerozhodnosťou a rozpakmi. Akési dve dievčatá na mňa divne zízajú a vtom sa znovu ozve ten hlas. „Jessie? Si tu ešte?“

„Hej.“

„Aj ja.“

Zachichocú sa.

Nato sa otvoria dvere na oboch kabínkach. Keď sa objavia obe dievčatá, okamžite viem, ktorá z nich je Jessie. Nedávno som si ju všimla na školskom zhromaždení. Má dlhé čierne vlasy a niekedy používa lesk na pery, hoci je to v škole výslovne zakázané, no očividne jej to nejako prechádza. Naozaj neviem, čo som čakala, ale Jessie vyzerá *presne* ako dievča, ktoré by mohlo mať vlastného poníka. Srdce mi trochu poklesne.

Druhé dievča je nízke, zavalité a má ryšavé vlasy. Netuším, ako sa volá. Naša škola je *ohromne* veľká. „Pôjdeš tam aj dnes po škole?“ spýta sa Jessie, keď pristupujú k umývadlám a odkladajú si tašky. Jessie si prehodí vrkoč cez plece, aby jej nepadal do umývadla. „Hej. Chodievam trikrát do týždňa. Keby som mohla, chodila by som tam každý deň, ale mama musí byť v robote. Počuj, cez víkend sme skákali. Mám aj fotku. Chceš vidieť?“

To druhé dievča zagúľa očami a podpichujúco dodá: „*Ďalšiu?* No jasné, ukáž.“

Ak vás učitelia uvidia s telefónom, zabavia vám ho. Preto sa používajú len na toaletách. Jessie si z tašky vytiahne mobil a utrie si ruku o sukňu, aby mohla prstom lietať po displeji. „Toto nie je ona, ani toto... Tu je.“ Vystrie ruku a v zrkadle zazriem dievčinu v súťažnom jazdeckom výstroji s elegantným čiernym cylindrom. Sedí na obrovskom koňovi – odtiaľto neviem odhadnúť, aké je to plemeno, ale má krásnu lesklú tmavohnedú srst'. Na fotke sa obaja vznášajú vo vzduchu.

„Fíha,“ vydýchnem.

Jessie ma začuje a obráti sa ku mne. „Aj ty chceš vidieť?“ Natiahne ku mne telefón. Celá očervenením, nechcela som to povedať nahlas, ale nedokážem spustiť oči z displeja. „Nie je to arab?“ spýtam sa.

Jessie sa žiarivo usmeje. „Je! Teda, prevažne. Je to arab krížený s walesanom, čiže taký mix. Je nádher-
ný, však? Volá sa Angus. Mám ho len krátko. Aj ty máš nejakého poníka?“

Zasmejem sa. „Ach, nie. Vôbec nie.“ Spomeniem si, že ruky mám ešte stále od mydla, a tak si ich opláchnem a utriem do sukne ako ostatné baby. Kto-
si popri mne prejde a zozadu do mňa strčí. „Nie, nie, ja len... len mám rada kone.“

„Aj ja.“ Jessie listuje medzi fotkami v telefóne. „V tej stajni, kde mám Angusa, majú naozaj krásne poníky. Pozri...“

Hltavo si prezerám jeden obrázok za druhým, ignorujúc splachujúce toalety, búchajúce dvere aj všetkých navôkol. Jessina kamarátka povie niečo v tom zmysle, že by sme už mali ísť, no sotva ju vnímam. V tejto chvíli pre mňa existujú iba kone v ohra-
dách, kone vykúkajúce ponad dvierka v stajni,

Jessine selfíčka s koňmi, na ktorých robí rôzne grimasy... a potom...

„Počkaj!“ skríknem. „To je môj kôň!“

„Čože?“ Jessie sa vráti o pár fotiek späť. „Ako to myslíš? Nevrela si, že nemáš žiadneho?“

„Nemám! Teda – okolo tohto chodievam každý deň.“ Hľadím na fotku sivej kobyľky a neverím vlastným očiam. „Je z vašej stajne?“

„Nie je to moja stajňa,“ zasmee sa Jessie. „Tie stajne s výbehmi nepatria nám. Ale hej, to je Luna. Má spoločný výbeh s Jasperom. Sú najlepší kamoši, je to extrémne rozkošné.“

Takže Kamienka sa v skutočnosti volá Luna! A ten gaštanový je Jasper! Nechce sa mi veriť, že konečne poznám ich pravé mená. „A kde je tá stajňa?“ spýtam sa. Teraz už chcem vedieť úplne všetko.

„O dve ohrady ďalej,“ vysvetľuje Jessie. „Je to stajňa Hviezda. Musíš sa tam niekedy zastaviť.“

„Och.“ Prebehne mi mráz po chrbte. „No... na jazdenie nemám peniaze.“

„Uf, to je škoda,“ hlesne Jessie. „Možno by si mohla chodiť vypomáhať ako ja. Jodie a Sooz majú

nesmierne veľa práce a potrebujú pomoc s čistením stajní, staraním sa o kone a výstroj. “ Zvonenie oznámi začiatok popoludňajšieho vyučovania. „Och! Musím sa dostať na druhý koniec areálu! Už musím ísť. Zastav sa za mnou, ak by si chcela ešte niečo vedieť, hej?“ A hneď nato zmizne.

Poznáte to, keď sa vo filmoch alebo videách v rozhodujúcom okamihu všetko spomalí? Tak presne to sa udialo teraz. Popri mne sa zo záchodov vyvalí húf dievčat, miznú na chodbách, no ja sa nedokážem ani pohnúť.

Niekde v blízkom okolí sa nachádza stajňa.

Ozajstná stajňa v dostupnej vzdialenosti od nášho bytu a ja som o nej doteraz netušila.

A dokonca tam môžu vypomáhať decká. Môžu tam pracovať, byť pri koňoch, ošetrovať ich, ustajňovať ich, starať sa o ne a, panebože...

Nemôžem tomu...!

TÁ SIVÁ KOBYLA SA VOLÁ LUNA A MOŽNO BY SOM SA O ŇU MOHLA STARAŤ!

Srdce sa mi zachveje. Mám nádej. Možno... ak budú so mnou spokojní, budem tam chodieť každý deň

a budem tvrdo makať, tak možno... možno mi jedného dňa dovoľia zajazdiť si na Lune.

Na hodinu som prišla poriadne neskoro, a tak budem musieť zajtra zostať po škole. Je mi to však jedno.

Celý život som túžila jazdiť na koni a teraz... teraz sa mi to možno splní!

Kapitola 2

Zvyšok popoludnia som ako v tranze, v hlave mi víri kopa myšlienok. Nutne sa potrebujem dozvedieť viac, ale neviem, ako mám začať. Pohľadom neprestajne pátram po Jessie, ale už ju nikde nevidím. Neobjaví sa ani na mojich hodinách.

Po škole priam trielim k výbehu a kričím: „Luna! Luna!“ Len čo ma začuje, pribehne ku mne. Neviem, či len preto, lebo reagovala na svoje meno, alebo či by

prišla aj tak. Už pár týždňov jej hovorím Kamienska, takže možno reaguje na všetko. Pohladím ju po nose, vdýchnem jej jemnú, známú teplú vôňu a poviem: „Nemôžem uveriť, že poznám tvoje pravé meno! Zoznámila som sa s niekým, kto ťa pozná, Luna. Poznáš Jessie?“ Porozprávam jej o zoznámení sa s Jessie a aj o tom, že mi navrhla, aby som prišla vypomáhať do stajne. Luna zatiaľ chrúme trávu a som si istá, že počúva. „Zaujímalo by ma, kde presne to je,“ poviem jej. „Myslím stajňu Hviezda. Znie to tak veľkolepo.“

Vtom si uvedomím, že by som to mohla ľahko zistiť! Narýchlo sa rozlúčim s Lunou, uháňam domov, vyskočím na posteľ, vytiahnem laptop a pustím sa do gúglenia stajne Hviezda. Kým sa počítač naštartuje, vyzlečiem si uniformu a natiahnem si pohodlné legíny a flísovú mikinu.

Mám to. Majú kompletnú webovú stránku s fotkami koní aj poníkov – dokonca aj Luny! Na úvodnej stránke visí fotografia dvoch žien spolu s ich menami – Jodie a Sooz –, presne ako vravela Jessie. Obe vlastnia a zároveň prevádzkujú stajne. Len si predstavte, že by ste vlastnili celý jazdecký dvor!

Prečítam si každučký odsek. Chvíľu mi to trvá, keďže mám dyslexiu a môj mozog má problém pochopiť, čo sa tam vlastne píše. Stáva sa mi, že niektoré slová prečítam zle, a tak mi veta nedáva zmysel, alebo rovno preskočím na druhý riadok bez toho, aby som si prečítala prvý.

V škole sa väčšinou tvárim, že viem čítať lepšie, ako je to v skutočnosti. Ak pozorne počúvate ostatných a viete si všeličo domyslieť, neodhalia vás. Doma však chcem všetko čítať správne, takže mi to trvá dlhšie.

Je tu aj mapa, na ktorej je vyznačená poloha stajne Hviezda. Pozorne si ju prezriem. Nie je to... až tak ďaleko. Je to opačným smerom ako škola a vedie tam niekoľko malých cestičiek. Zrejme preto som netušila, že to tam vôbec je. Túto oblasť nepoznám veľmi dobre. Keď sme sa sem presťahovali, veľmi sme to tu neskúmali. Zistili sme len, kde sú obchody a autobusová zastávka.

Skontrolujem čas na laptope. Je pol piatej. Ocko sa vráti najskôr o pol siedmej. Čiže o dve hodiny. Podľa online mapy by mi cesta mala trvať asi dvadsaťpäť

minút. Možno by som... Možno by som sa do tých tajní mohla vybrať.

Vlastne by som sa tam mohla vybrať hneď teraz.

Táto myšlienka ma tak nadchne, že takmer zabudnem dýchať. Celá sa chvejem. Môžem tam ísť? Bude s tým ocko súhlasiť?

Vytiahnem mobil, aby som mu poslala správu, hoci si nie som istá, či to má zmysel. Na oddelení nemôže používať telefón. Aj tak si myslím, že by som mu *mala* dať vedieť... Nainštaloval si aplikáciu, ktorá mu ukazuje, kde sa nachádzam, takže keby si ju otvoril a zisťoval by, že nie som doma, mohol by mať o mňa strach.

Narýchlo mu teda vytukám správu:

Summer

Idem sa prejsť. Dám si pozor
cez cestu!!! Lúbim ťa. :-*

Do fľaše si doplním vodu a z kuchynskej skrinky si vezmem balíček čipsov. Nestáli veľa, je to vlastná značka nejakého supermarketu. Nemám ich veľmi rada, ale asi by som si mala so sebou niečo zobrať. Pre istotu si pribalím aj jablko. Potom si poriadne

rozčešem vlasy a zopnem ich do uhladeného chvosta. Pri práci s koňmi treba mať zopnuté vlasy, aby ste dobre videli a nepadali vám do očí. Do malého batoha si vložím fľašu s vodou, jablko aj čipsy, pre istotu siahnem aj po nepremokavej bunde, a s búšiacim srdcom vyjdem z bytu.

Veľmi sa mi trasú ruky, a preto sa mi podarí zasunúť kľúč do zámky až na tretíkrát. Dvere sa mi napokon podarí zamknúť, zídem po schodoch a hlavným vchodom vyjdem na chodník. V mobile sledujem mapu, ktorá mi ukazuje, kadiaľ mám ísť.

Nechce sa mi veriť, že to naozaj robím. Doteraz som bola sama iba v obchode alebo v škole. Cítim sa dospelo, ale aj trochu vydesene. Neviem, čo budem robiť, keď dorazím do stajne Hviezda. Nepočítam s tým, že ma tam len tak pustia. Úplne by mi *stačilo*, keby som iba na *chvíľu* uvidela kone.

Dvakrát zle odbočím. Riadiť sa podľa mapy je ťažšie, ako som si myslela, hoci ma aplikácia neustále upozorňuje, kam mám ísť. Ak by som sa mala orientovať podľa papierovej mapy, stratila by som sa do piatich minút. Keď zahnem na úzku bočnú cestu,

zatajím dych. Na dreveneí tabuli stojí nápis: **Stajňa Hviezda.**

Z oboch strán ma obklopuje vysoký hustý živý plot, z ktorého sa ozýva štebot. Ani sa mi nechce veriť, že ešte pred desiatimi minútami ma obklopovali samé budovy. Toto miesto na mňa pôsobí ako pravý vidiek.

Z opačnej strany sa ku mne blíži auto, a tak vystúpim na trávnatý okraj cesty a na nerovnom povrchu si podvrtnem členok. *Au.* Už len to mi chýbalo! Keď auto prejde, zídem na cestu a opatrne si skontrolujem nohu. Nie je to až také zlé, cítim len mierne pichanie. Všimnem si, že auto odbočilo. Bolo to veľké vozidlo s pohonom všetkých štyroch kolies. V autách sa nevyznám, ale vyzeralo draho.

Chvíľu postávam na ceste, váham. Ľudia, ktorí majú kone, majú zároveň aj drahé autá. Ja medzi nich nepatrím. Čo tu teda vlastne robím?

Cesta sem mi trvala tridsaťpäť minút, takže by som mohla zvyšok prejsť pešo. Podľa aplikácie mi do cieľa zostávajú už iba tri minúty.

A tak kráčam ešte tri minúty. A som tu: pred vchodom do stajne. Na krémovom pozadí so siluetou

koňa sa vlnitým tmavomodrým písmom vyníma veľký lesklý nápis *Stajňa Hviezda*. Pred sebou zazriem krátku príjazdovú cestu, výbehy, budovy... a *kone*. Živé ploty vystriedajú ohrady a v nich pasúce sa kone: vysoké aj nízke poníky, niektoré majú na sebe prikrývky, iným sa medzi očami vynímajú fliačky v tvare hviezdy, iné sa zas pýšia širokými bielymi pruhmi a ďalšie majú nad kopytami biele sfarbenie pripomínajúce ponožky. „Óóóch!“ vyhrknem nevedomky, keď zbadám malého shetlandského poníka.

Za mnou sa objaví auto a jediným zatrúbením ma upozorní, aby som uhla z cesty. Keď prechádza popri mne, z okna na strane spolujazdca vykukne hlava a zakričí: „Ahoj! To si zase ty!“

Jessie! Horlivo mi máva a široko sa pri tom usmieva. Ústa sa mi skrútiť do úsmevu a automaticky zdvihnem ruku, aby som jej odkývala.

„Zastav, mami, zastav!“ Auto s hrmotom zastaví a z predného sedadla sa vyvalí Jessie. V jazdeckých nohaviciach a čižmách vyzerá pôsobivo a upravene. „To si ty!“ opakuje naradostene.

„Som to ja,“ odvetím akosi nepresvedčivo.

„Ty si... sem šla peši?“ Rozhliada sa, hľadajúc naše auto.

„Ehm... hej.“

„Sama?“

„Áno.“

„To je topka! Kiežby aj mne naši dovolili chodiť niekam samej.“

Nebudem jej vysvetľovať, že otec je ešte v práci a nemá šajnu, že som tu.

Jessie sa usmeje. „Pod' so mnou. Všetko ti tu *poukazujem*.“ Schmatne ma za ruku a vedie popri ceduli k príjazdovej ceste. Vpravo je veľké parkovisko, na ktorom medzitým zaparkovala jej mama. Vystúpi a pripojí sa k nám. Je to drobná žena s krátkymi čiernymi lesklými vlasmi a rovnakým úsmevom ako Jessie. Aj ona má na sebe jazdecké oblečenie.

„Ahoj, a ty si kto?“

„Och, kamoška zo školy,“ povie Jessie bez okolokov. Prekvapene zažmurkám. Už dávno ma nikto nenazval svojou kamarátkou. A ako to môže tvrdiť už teraz? Ved' ani nevie, ako sa volám. „Mami, toto je Summer. Summer, toto je moja mama.“

Stajňa Hviezda

„Odkiaľ vieš, ako sa volám?“ vyblafnem šokovane, ignorujúc prítomnosť jej mamy.

„Na nástenke prírodných vied je tvoja fotka,“ vysvetľuje Jessie. „Veď vieš, ako robíš tú vec s Bunsenovým horákom. A pod ňou je napísané: *Summer Taylorová skúma vlastnosti rôznych chemických látok.*“

„Aha, jasné.“

„Rada ťa spoznávam, Summer,“ usmeje sa na mňa Jessina mama. „Jessie, zájdem za Jodie a zistím, s čím by dnes potrebovala pomôcť. Nieže tu budeš niekomu zavádzať, jasné?“ Hneď nato odíde. Na takú malú ženu kráča prekvapivo rýchlo.

Jessie zagúľla očami. „To hovorí vždy. Pritom sa to stalo len *raz!* A ani to nebola moja vina!“

„Hm, inak, to ‚skúmanie chemických látok‘,“ ozvem sa, lebo mám pocit, že by som to mala dovyvetliť. „Nič som neskúmala. Chémia mi veľmi nejde. Učiteľka chcela trochu obmeniť nástenku a požiadala ma, či by som jej nezapózovala s Bunsenovým horákom. Keď ma odfotovala, nechtiac som si podpálila rukáv na labákovom plášti.“

Jessie sa otočí a uprene sa na mňa zahľadí. „To naozaj?“

„Hej.“

Vyprskne do toho najhlasnejšieho smiechu, aký som kedy počula. „To je výborné! Si taká vtipná!“

Žeby? Doteraz mi to ešte nik nepovedal. Netuším, čo si mám o tom myslieť, ale páči sa mi, že sa smeje.

„Tadiaľto.“

Priamo predou mnou je dlhá budova s pootvorenými dverami na pravej strane a so žiarivým nápisom *RECEPCIA*. Jessina mama vojde dovnútra. Vľavo sa nachádza obdĺžnikový oplatený priestor, kde na menšom poníkoví jazdí v kruhu malé dievčatko. Uprostred kruhu stojí žena, v ruke drží dlhé vodiace lano a povzbudzujúcim tónom hovorí niečo dievčatku.

My však zabočíme doprava... a cez otvorenú bránu nasledujem Jessie na veľké štvorcové nádvorie. Srdce sa mi rozbúši rýchlejšie. Pozdĺž celého nádvorja ponad stajňové dvere vykúkajú kone. *Veľa* koní. Z nádvorja odchádza ďalšia mamička a na poníkoví vedie svoju dcéru. Prejdú okolo nás tak blízko, že keby som natiahla ruku, dočiahla by som na poníka, čo, samozrejme, neurobím.

„Angus je úplne vzadu,“ ozve sa Jessie, no moje uši

ju nevnímajú jasne. V snoch som sa v stajni ocitla už asi stokrát, ale ešte nikdy som v nijakej naozaj nebola. Je to presne také, ako som očakávala, dokonca ešte lepšie. Otáčam hlavou zo strany na stranu a snažím sa zachytiť všetky detaily. Najradšej by som sa na pár minút postavila do stredu nádvorja a všetko *vstrebávala*, ale Jessie by si asi pomyslela, že som blázon.

Vlastne som blázon. Blázon do koní.

„Summer! Tu som!“ Jessie postáva pri dverách vzdialenejšej stajne a celá žiari. Vedľa nej sa týči hlava obrovského hnedáka. Je to presne ten, ktorého mi predtým ukazovala na fotke. „Poď pozdraviť Angusa.“

Chcem sa pohnúť, ale mám pocit, že nohy mám prilepené k zemi. Všade okolo mňa sú kone, ktoré švihajú chvostmi, pohadzujú hlavami a fŕkajú nozdrami.

„Summer? Si v pohode?“

Nie som v pohode. Vnútri *lietam*. Pomaly sa otáčam, pohľadom preskakujem z jedného koňa na druhého a myslím len na to, že tomuto momentu sa v mojom živote zatiaľ nič nevyrovnalo. Toto je ono. Toto je pre mňa najväčšie šťastie.